

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 16. Quomodo oporteat afflictiones de manu Dei suscipere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

Concludo hoc argumentum illustri elo-
gio quod Deus ipse dedit prophetæ regio sin-
gularem ejus extollens excellentiam: *Inveni,*
inquit, David servum meum, virum secundū
cor meum, qui faciet omnes voluntates meas.

Act. 13. Dicit invenisse se, quasi hujusmodi
quempiam sollicitè quæsisset jam inde ab ini-
tio nascentis mundi per omnium ætatum re-
rumque ordines per diversos status condi-
tionesque hominum; nec prius reperiisset si-
mitem Davidi, qui in omnibus esset divinæ
voluntatis amator. Tam rarus est in terrâ qui
voluntatem suam divinæ perfectè confor-
met, & quæ inde consequitur, pace affluat in-
terna animi, quam nullæ cælorum, nullæ ter-
rarum possint commotiones turbare. Hi sunt
illi præclari in Deum fiduciæ effectus.

Qui Confidunt in Deo, omnes afflictiones
suas velut de manu Dei
suscipiunt.

Quartus fons vera pacis.

§. XVI.

*Quomodo oporteat afflictiones de manu Dei
suscipere.*

Non satis est quod concepta in Deum fi-
ducia stabiliat pacem nostram in indif-
ferentiâ

N 2

ferentiã tam prosperitatum quã adver-
 tum, quã evenire possent in futurum; an-
 animos nostros ita præparet ac disponat
 tam has quam illas æquanimiter de manu
 suscipere parati simus. Sed præterea necesse
 est re ipsa id efficiat in nobis, ut pacem
 quotidiano patientiæ exercitio declarare
 Deinde verò nulla dies abeat, quã non
 neamus aliqua variis afflictionum quas
 na nobis immiserit Providentia, procellis
 petiti, ut nostrum patiendi desiderium
 pleatur. Ubi demum exserendus est animus
 & naturæ impetus virtute gratiæ reprimen-
 dus. Dei nos ferientis agnoscenda manus
 qua nos castigavit, exolevanda est virga,
 nullã querelã, sine ullã commotione hanc
 factæ paci inimicã quam in animis nostris
 nerosa in Deum ingeneravit fiducia. *Omnia
 tui*, inquit David, *& non aperies os meum, quia
 niam tu se isti* psal. 38. Ita sentire, ita loqui
 decet: Deus meus tu me orbasti parentibus
 meis, tu sustulisti liberos meos, tu subdidi
 mihi amicum meum, tu abstulisti mihi bona
 ista, quæ antè dederas, tu mihi immisisti hunc
 morbum, tu vulnerasti me & compunctum
 cor meum dolore, quo crucior; sentio tantum
 tuam, sed amicam; ictus ejus: sed tam lenem
 quidquid à te proficiscitur tam gratum capere

rior, ut à tam benignâ manu inflictum non percipiam dolorem, & obliviscar quidquid est in afflictionibus, quas patior, durum & asperum, ut me tibi supplicem & tuæ omnino conformem exhibeam voluntati, cujus posse exequi consilia nutusque, summam duco felicitatem.

§. XVII.

Præclarè dicta Epicteti in hanc rem.

Hoc est fundamentum firmum & immobile, in quo divinæ providentiæ innixa fiducia in tam animi pacem debet stabilire, illamque exhibere inviolatam in quibuscunque casibus, injuriis, jacturis & calamitatibus. Præclarè in hanc rem Epictetus: Nonquam te aliquid perdidisse dicas, sed reddidisse. Filiolus obiit? redditus est: præditum est ereptum; an non id quoque redditum est? At improbus est qui eripuit; quid tua refert, per quem is qui dederat, repetierit? Quamdiu concesserit, tamquam alienum cui ato ut cauponam viator. Haud scio an sit aliud remedium potentius hoc, quod viri boni & sapientes adhibent quo se consolentur in miseris, & ne percipiant, afflictionum quas tolerant acerbitatem, eas nimirum velut ab amica Dei manu immixtas excipiunt, certo-

N 3

que